

Hellre i nöd än död

26 mars, 2020

Anders Björnsson

Låt oss säga det utan omsvep: Den svenska regeringens politik i försvars- och säkerhetsfrågor riskerar att göra vårt land till ett naturligt förstahandsmål i ett krig mellan stormakter. Myndiga svenska regeringsföreträdare har valt sida, och detta utan mandat i allmänna val. Ett inofficiellt byte av generallinje har ägt rum. Sverige sänder ut soldater till områden där krig, eller inbördeskrig, råder. Vi tar ställning i konflikter. Det bör vi inte göra. Det gör oss sårbara. Vi är inför omvärlden ett land som står utanför alla allianser

Jag har funderar mycket på hur detta skifte har kunnat ske. Det finns ett antal komponenter.

Det tidigare stora, statsbärande partiet har traditionellt haft ett inte oväsentligt politiskt inslag av pacifism och idealism. Det kunde tidigare förenas med väpnad neutralitet, som var detta partis generallinje från andra världskriget och framåt. När landets nationalbeväpning upphörde, med början på 1990-talet, kom en ideologisk aktivism i dess ställe – då gick det bra att förorda bruk av vapen, också för pacifister, men i främmande land. Den politiska oppositionen försvor sig åt en grumlig föreställning om historiens slut.

Alla internationella tråtor var över, liberalismen hade segrat. Då kunde man sälja ut landets hela försvarskraft, liksom mycket annat såldes ut. Högteknologiska Nato skulle finnas som en försäkring och Sveriges territorium stå till förfogande för denna militärallians' behov.

Ett ganska groteskt uttryck för tidsandan är hållningen hos svenska FN-förbundet, som sedan en längre tid förespråkar humanitär interventionism i namn av mänskliga rättigheter och tar lätt på hur det går för världsfreden. Den svårartade tragedin i Jemen är det sällan någon i dessa kretsar som bekymrar sig om. I Jemen har interventionismen ställt till det; det gjorde den också på Balkan. Där lever befolkningen ständigt med epidemier, hunger, våld. FN-förbundet vill göra FN:s säkerhetsråd till en krigsmaskin, genom avskaffande av stormaktsvetot som är en återhållande kraft i världspolitik. Bryr det sig alls om hur det går för oskyddade Sverige i en sådan situation? Varför bedriver FN-förbundet kritik mot Förenta nationerna, men inte av svensk regeringspolitik?

Sverige är oskyddat främst därför att det inte har någon egen värnkraft. Dess medborgare har gjorts till åskådare, en publik som kan sitta framför datorn – givet att nätuppkopplingen inte är utslagen – och se hur det går för landet, som under ett fotbolls-VM. De politiska och militära eliterna ges fritt spelrum. I coronatider ser man emellertid motsatsen: hur medborgarna *inte* är åskådare, de är ansvarstagande aktörer. De hamstrar, de isolerar sig, de sköter sin sanitet. De får leveranser från andra eller levererar själva livsmedel och andra förnödenheter till behövande. Evenemang ställs in, traditionella aktiviteter skjuts upp. En viss misstro – eller kanske snarare skepsis – mot myndigheter finns. Den är sund, den bör finnas även i normala tider.

Men om någon beredskap som utlöses genom insatser utifrån är det inte tal. Inga solidaritetsförklaringar eller solidaritetsklausuler här inte! Det nationella tar överhanden. Det är på sätt och vis rimligt.

Sveriges statsminister ringde till Sydkoreas president för att få goda råd i dessa kaotiska tider. Utmärkt! Vi behöver ha vänner överallt. Här handlar det inte om mänskliga rättigheter eller ej, utan om simpel överlevnad. Vi ska inte förlora våra egna i onödan. *Så borde också vår försvars- och säkerhetspolitik vara inriktad.* Dess uppgift kan inte vara att vinna segrar, egna eller andras, utan att undgå eller minimera förluster. Vi ska inte dra på oss angrepp. Hellre i nöd än död. Hellre isolerad än exponerad. Den inofficiella generallinje som vår regering tycks ha antagit i säkerhets- och försvarspolitikerna är bokstavligt talat livsfarlig. Den kan komma att dra olycka över oss. Men den retsamma Nato-lobbyn myser..